

Alain Leclercq

CELE MAI CRUDE FEMEI DIN ISTORIE

- SALOMEEA • MARIA I A ANGLIEI • ELISABETA BÁTHORY
- ECATERINA a II-a A RUSIEI • IMELDA MARCOS

ALAIN LECLERCQ

Cele mai crude femei din istorie

**SALOMEEA • MARIA I A ANGLIEI • ELISABETA BÁTHORY
ECATERINA a II-a A RUSIEI • IMELDA MARCOS**

Traducere: Gina Belabed

NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LECLERCQ, ALAIN

Cele mai crude femei din istorie / Alain Leclercq ; trad. de Gina Belabed. -
București : Editura NICULESCU, 2019
ISBN 978-606-38-0347-5

I. Belabed, Gina (trad.)

94

© 2016, Editions JOURDAN

Titlu original: *Les femmes les plus cruelles de l'histoire*, par Alain Leclercq

© Editura NICULESCU, 2019

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Anca Natalia Florea

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Coperta: Carmen Lucaci

Tipărit la Tipografia REAL

ISBN 978-606-38-0347-5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CUPRINS

<i>Prolog</i>	7
<i>Introdúcere</i>	9
SALOMEEA.....	13
MESSALINA.....	15
BOADICEEA	22
LA MALINCHE	33
MARIA I A ANGLIEI.....	45
ELISABETA BÁTHORY	57
ECATERINA a II-a A RUSIEI	69
RANAVALONA.....	81
CHING SHIH.....	92
MARY ANN COTTON.....	104
CIXI	113
SECOLUL XX.....	127
GEORGIA TANN.....	129
JIANG QING.....	142
IMELDA MARCOS.....	155
LEILA KHALED.....	168
PHOOLAN DEVI	179
TORȚIONARII FEMININI DIN ULTIMELE DECENII	192
LYNNDIE ENGLAND	193
ILSE KOCH.....	194
AFACEREA OUTREAU	196
FEMEILE COMPLICE ALE PEDOFILILOR INFANTICIZI.....	198
GENEVIÈVE LHERMITTE	199

PROLOG

29 mai 1985. *Stade du Centenaire*, pe Stadionul Heysel, în suburbiile capitalei Belgiei. Aici se joacă unul dintre meciurile de fotbal din finala Cupei Europei a cluburilor campioane. Față în față pe teren sunt Liverpool și Juventus. Separați de circa cincisprezece metri se află suporterii ambelor echipe.

Dramă! În tribune, celebrii *holigans* de la Liverpool vor să se ia la harță cu italienii: cu un an înainte, suporterii clubului englez fuseseră atacați în Italia de susținătorii AS Roma, o situație cu care nu se puteau împăca.

Diferite elemente – gardurile care împiedică ieșirea, agitația mulțimii, insuficiența forțelor de ordine etc. – duc la un adevărat dezastru: treizeci și nouă de persoane mor în timpul încăierării.

Acest eveniment dramatic îl inspiră pe copilul teribil al muzicii franceze, contestatar pe baricadele din mai '68 de la Paris, un copil bine-crescut care a apucat-o pe un alt drum, Renaud Séchan. Însuflețit de idealismul eternului adolescent, el compune piesa „Miss Maggie”, al cărei aranjament muzical îl încredințează prietenului său Jean-Pierre Bucolo. Este vorba despre un cântec oarecum naiv, pe o temă limitativă: bărbatul prost și brutal, femeia plămădită din duioșie și sentimente alese. O opune pe aceasta persoanei pe care pare să o considere drept oaia neagră a sexului feminin, Margaret Thatcher.

„Nu am văzut niciodată vreo femeie, niciuna nu este destul de jalnică încât să lustruiască un revolver, poate doar cu excepția Doamnei Thatcher.” Uita că pe vremea aceea existau deja femei soldați, jandarmi, gardieni de închisoare, dacă nu chiar teroriste, care își legau în jurul pântecului o centură de cartușe de dinamită pentru a se arunca în aer într-un loc public.

Reglementează chiar și în excesele sale egalitatea dintre bărbat și femeie, adusă în prim-plan cu zece ani în urmă, cu prilejul „anului femeii”. Femeia este viitorul bărbatului, scria Aragon.

În plus, acest clivaj ignora, atât la Eva, cât și la Adam, existența dezechilibrului care poate duce la criminalitate sau la cruzime, cu motivații care, totuși, rezolvau crima și complicitatea la crimă uneori în mod diferit, în funcție de sexul autorului sau al autoarei.

Unul dintre motive poate fi, desigur, gelozia. Dar poate fi vorba și despre complicitatea criminală cu partenerul de viață, supunerea față de el, seducția, politica, religia, caracterul psihopat al autoarei, ura. Poate, în unele cazuri, despre un sentiment subiectiv al dorinței de a-și lua revanșa față de presupusa inferioritate, susținută și încurajată de civilizația creștină, a femeii în raport cu bărbatul.

Unele femei concretizează această dorință, în ultimele decenii, prin succesul profesional în meserii rezervate înainte doar bărbaților, altele, prin violență.

Menționăm în această carte o listă, care nu este exhaustivă, a criminelor în fustă. Printre ele, Salomeea, fiica lui Irod și a Irodiadei, instigatoare a decapitării lui Ioan Botezătorul, amintite în Evanghelia după Marcu. Ea a inspirat mulți artiști, scriitori, sculptori, pictori, inclusiv pe Guido Reni.

INTRODUCERE

Cele mai multe dintre femeile evocate în această carte au trăit în epoci și în culturi atât de diferite de ale noastre, încât ar fi absurd să le judecăm după criteriile și așteptările actuale. Unele au comis crime îngrozitoare, fără nicio scuză vădită, dar altele, care au îndrăznit să-și afirme diferențele, au fost victime ale circumstanțelor. În cazul unora dintre ele, este uimitor că putem regăsi urmele existenței lor, dat fiind faptul că au trăit în epoci și în locuri în care femeile și faptele lor nu aveau niciun credit politic și istoric.

Chiar dacă acțiunile lor au fost consemnate, acestea au fost scrise de către istorici a căror atitudine față de femeile puternice și independente, în general, garanta că ele ar fi fost prezentate ca niște prostituate diabolice. Faptele au fost adesea denaturate pentru a corespunde prejudecăților vremii.

În secolele care au precedat emanciparea lor treptată, femeile nu puteau alege modul în care erau percepute. Într-adevăr, ele erau încadrate, aproape inevitabil, în categoria fiicelor, a mamelor și/ sau soțiilor ori a prostituatelor. Nu contează dacă erau de viță nobilă sau femei de rând. Cele care încercau să-și depășească rolul și să copieze modelul bărbaților erau aspru judecate și descrise ca fiind masculine, manipulative, egoiste și, în general, crude.

Femeile evocate în această carte au fost, în cea mai mare parte, niște persoane extraordinare, care au rupt în diverse moduri tradițiile și care i-au sfidat pe omologii lor masculini. Identificarea motivațiilor lor ne permite să înțelegem mai bine motivele faptelor acestora. În majoritatea cazurilor, factorii-cheie par a fi ignorarea conveniențelor sexuale sau dorința de a le spulbera, speranța de a scăpa de sărăcie, dobândirea puterii și a unei poziții sociale, asumarea unor mari responsabilități asociate adesea cu leadership-ul, răzbunarea sau tulburări mintale grave.

Istoria menționează un număr semnificativ de femei remarcabile, înfățișate ca niște diavolițe ispititoare, cu un apetit sexual nesățios. Dacă le-am da crezare istoricilor, împărăteasa romană Messalina considera că era o performanță să se culce cu douăzeci și cinci de bărbați într-o singură noapte pentru a câștiga un pariu. Ecaterina a II-a a Rusiei a fost o figură politică luminată, dar apetitul său sexual era vorace. Urmează regina Nilului, Cleopatra, una dintre cele mai seducătoare femei din toate timpurile. Aproape că avea puteri hipnotizante și era în stare să-i transforme pe bărbați în adevărate marionete.

Este posibil ca unele dintre aceste femei să fi profitat din plin de avantajele oferite de poziția lor, la fel cum și astăzi puterea și sexul merg mână în mână. Pentru altele totuși, din cauza lipsei de educație și a unui oricare alt loc de muncă, sexul era un mijloc de trai, o activitate pe care se puteau baza când vremurile erau grele și când nu dispuneau de alte mijloace de a-și câștiga existența. Sărăcia le-a constrâns pe numeroase femei să renunțe la traiul sumbru și să-și fabrice armele cu ajutorul cărora să dobândească putere și confort.

Puterea este adesea sinonimă cu corupția. Odată ce au profitat din plin de privilegiile poziției lor, aceste femei erau gata de orice pentru a o păstra. De exemplu, împărăteasa Dragon Wu Zetian

a controlat China timp de cincizeci de ani, executând pe oricine îndrăzne să o înfrunte. Ca toți liderii chinezi, ea avea la dispoziție o mulțime de eunuci care nu ezitau să-i otrăvească sau să-i azvârle pe vinovați în niște puțuri adânci.

În egală măsură, este vorba despre femei precum Georgia Tann, ale cărei crime au încă și astăzi consecințe asupra victimelor: în fruntea unei rețele de adopții foarte profitabile în anii douăzeci, ea „a furat” 5.000 de bebeluși.

Multe dintre fostele mari conducătoare aveau idealuri nobile și luptau pentru o cauză. Regina Boadiceea, născută în anul 30 d.H., considerată drept o campioană a libertății, s-a îmbarcat într-o cruciadă sângeroasă împotriva romanilor, atrăgând de partea sa triburile britanice și făcându-se vinovată de moartea a cel puțin 80.000 de oameni. La fel, Maria Tudor a luptat cu religia protestantă ai cărei adepți erau în număr tot mai mare în țară, cu prețul masacrării celor care nu se întorceau în sânul Bisericii Catolice. Fără milă. Neprimind nici compasiune, nici înțelegere în timpul tinereții, aceste două calități îi lipseau cu desăvârșire.

Vin apoi femeile care au trăit printre străini și care au adoptat un comportament nonconformist. Un exemplu este La Malinche, provenită dintr-un trib aztec și vândută de familia sa ca sclavă. Cum nu mai simțea nicio credință față de poporul său, ea i-a ajutat pe spanioli să cucerească Mexicul.

Există însă și acele „bad girls” ale căror fapte sunt demne de poveștile de groază. Acțiunile lor sunt clar motivate, dar este posibil ca și tulburările lor mintale să fi jucat un rol. Atunci când puterea și nebunia se întâlnesc în mod nefericit, urmează o tragedie. Regina Ranavalona din Madagascar, de exemplu, se află la originea unui holocaust în care au pierit cel puțin o treime din poporul său, convertit la catolicism. Elisabeta Báthory din Ungaria, cunoscută și sub numele de „contesa sângeroasă”, era

convinsă că sângele tinerelor fecioare era un elixir al tinereții. Se crede că a torturat și ucis peste șase sute de fete înainte ca oribilele sale crime să fie descoperite. La fel, criminala în serie Mary Ann Cotton îi considera pe numeroșii săi copii și soți ca pe niște simple mărfuri, de pe urma cărora încasa asigurarea de viață care îi permitea să ducă un trai confortabil.

Locurile și vremurile în care s-au născut aceste femei nu au influențat nicidecum faptele lor odioase. Acestea au figurat pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. În ciuda diferențelor dintre ele, femeile de care discutăm aici au un element în comun: o voință nestăvilă de a-și atinge scopurile. Multe dintre ele au refuzat să fie considerate victime. Neținând cont de modul în care se vorbea despre ele și nici de tratamentul pe care l-au primit la vremea respectivă, nu au ezitat să acționeze la momentul oportun. Cu toate acestea, trecând peste limitele convenționalului, ele au comis fapte violente și au acceptat consecințele. Toate aceste femei îi evocă cititorului un sentiment de obstinație care răsună încă și astăzi.

SALOMEEA

Salomeea poate părea un personaj născut din mitologia creștină: Sfântul Apostol Marcu o evocă în Evanghelia sa, fără a căuta, precum ceilalți evangheliști, să reflecte un adevăr istoric, scopul acestor scrieri fiind prozelitismul pentru noua religie. Cu toate acestea, istoricul latin Titus Flavius Josephus vorbește despre ea într-una dintre lucrările sale.

Salomeea? Instigatoarea decapitării lui Ioan Botezătorul, vărul lui Isus Hristos, fiul Elisabetei care l-a conceput la o vârstă înaintată și al lui Zaharia, un credincios evreu.

Fără a intra în detalii, interpretări, exegeze și analize istorice, ne vom limita la ceea ce spune Apostolul Marcu. „Căci Irod însuși trimisese să prindă pe Ioan și-l legase în temniță din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip, pentru că o luase de nevastă. Și Ioan zicea lui Irod: «Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău.» Irodiada avea necaz pe Ioan și voia să-l omoare. Dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea și, când îl auzea, de multe ori stătea în cumpănă, neștiind ce să facă, și-l asculta cu plăcere.”

Irodiada îi dă lui Irod o fiică, pe Salomeea. Când aceasta crește și devine adolescentă, tatăl său regesc organizează o petrecere... regească, în cinstea aniversării ei.

La această petrecere Salomeea dansează. O face în mod lasciv, trezind poftelile oaspeților. Văzându-i țopăind de fericire în fața unduirilor trupului fiicei sale, Irod îi promite acesteia că îi va oferi tot ce vrea, chiar și jumătate din regatul său. Salomeea nu știe ce să ceară. O întreabă pe mama sa Irodiada, care nu are decât un singur răspuns: capul lui Ioan Botezătorul pe o tavă.

Irod este contrariat și mâhnit. Dar promisiunea rămâne promisiune. Așa că trimite un paznic să-i taie capul celui față de care avea toată considerația: acest om era, pe de o parte, prietenul și confidentul lui, pentru că i-a dezvăluit răspicat ceea ce el nu îndrăznește să-și mărturisească, iar pe de altă parte, un contestatar pe care soția sa îl ura de moarte.

Și ceea ce vrea femeia...

MESSALINA

Messalina este cea de-a treia soție a împăratului Claudius la jumătatea primului secol al erei creștine, o epocă aparte în istoria Imperiului Roman, când au loc: depravarea societății în ceea ce privește moravurile, incesturile și căsătoriile consanguine; eliminarea fizică a unei părți a nobilimii; primele pogromuri anti-semite, împăratul acuzându-i pe evrei de prea mult prozelitism. În schimb, comunitățile creștine nu sunt încă victime ale persecuției, politeismul roman acomodându-se fără probleme cu acești iluminați blânzi ce predică dragostea și închinarea la un zeu unic.

Claudius se naște în Galia, la Lugdunum (care va deveni orașul Lyon). El este unchiul lui Caligula, împăratul nebun și versatil, capricios, despotic, crud și incestuos (avea o relație cu Drusilla, propria soră).

Revenind la Claudius, acesta este dezavantajat de natură. Ceea ce îi face să creadă pe membrii familiei sale că nu are nicio șansă să devină om politic. Și totuși, acest lucru se întâmplă: la sfârșitul anului 41, Caligula este asasinat de garda sa personală, garda pretoriană. Din cauza loviturilor sumbre pe care le dăduse în propria familie și în rândurile nobilimii, nu mai exista decât un bărbat care îl putea succeda, unchiul său Claudius, care avea la

vremea aceea vârsta de cincizeci de ani și care se căsătorise recent cu Messalina, la îndemnul lui Caligula. Era vorba despre Valeria Messalina, de rang nobil și rudă îndepărtată cu împăratul Augustus.

Caligula și-ar fi exprimat dorința de a o vedea. Ea se duce la acesta, plină de reținere, cunoscând dezechilibrul moral și uman al împăratului și așteptându-se la orice în privința motivului „convocării” sale. Acesta este foarte simplu: împăratul a decretat că Messalina s-ar potrivi perfect ca soție a unchiului său, Claudius, devenit între timp consul.

La 50 de ani, Claudius era aproape o epavă, suferind de afecțiuni fizice și psihice. Râdea necontrolat, bălșea, îi curgea nasul, se bâlbâia, dădea din cap și șchiopăta. În ochii Messalinei, era, așadar, departe de a fi „perfect”. Dar a-l contrazice pe Caligula era de neconceput. Mai ales că bătrânul Claudius s-a îndrăgostit nebunește încă de la prima vedere a celei promise. Căsătoria. Istoricii ezită în privința vârstei miresei. Poate că nu are mai mult de cincisprezece ani. Dar are capul pe umeri. La un an după noaptea nunții, are un fiu, pe Britannicus.

Încă de la ascensiunea soțului ei la gloria imperială, aceasta se poate deda în voie celor două năravuri ale sale: mai întâi crima, pentru a-i îndepărta pe cei indezirabili sau pe potențialii concurenți ai fiului ei la urcarea pe tron (treizeci și cinci de senatori și peste trei sute de personaje de seamă). Apoi, hipersexualitatea, cunoscută și sub numele de nimfomanie.

Un exemplu pentru prima categorie: ea râvnește la vastele grădini ale lui Lucullus, deținute de un consul, Valerius. Soluția? Să ceară execuția acestuia sub pretextul că nu este în stare să mențină ordinea legiunilor de care era răspunzător. Cu toate acestea, îl lasă să-și aleagă metoda prin care urmează a fi eliminat. Acesta optează pentru sinucidere. Un detaliu picant: dacă prin această

stratagemă Messalina își însușește grădinile lui Lucullus, tot în acest loc va fi și executată, la ordinul soțului său, așa cum vom vedea mai târziu.

Sexualitatea ei excesivă se manifestă în voie datorită numeroaselor deplasări ale împăratului, soțul său. Acesta cucerește teritorii, pe când ea cucerește bărbați.

O anecdotă, ca să o numim așa. Împăratul Claudius merge în Galia pentru a încerca să anexeze la imperiu „Britannia”, Marea Britanie. Nici nu a plecat bine că Messalina îl și trimite pe aman-tul și prietenul ei, actorul Mnester, să o cheme pe Scylla, cea mai faimoasă prostituată din Roma. Scopul? Un concurs oarecum special: câștigă cea care va avea cele mai multe raporturi intime cu bărbați, din amurg până în zori. Prestații pe care Scylla le acceptă, contra unor recompense financiare: pentru ea, este o noapte de muncă și nimic mai mult! Ceea ce nu o deranjează câtuși de puțin pe Messalina: cuferele sale sunt departe de a fi goale!

Rezultatul din zori? Un meci nul. Fiecare dintre cele două avusese deasupra sau dedesubtul ei douăzeci și cinci de bărbați, rezultat care, în final, nu i-a dat satisfacții depline Messalinei, aceasta continuând să-și caute un gigolo timp de mai multe ore după plecarea challenger-ului ei feminin.

Un alt delir sexual al împărătesei în timpul absenței lui Claudius: le obliga pe femeile notabililor romani să-și înșele soțul chiar sub privirile acestuia. Cine accepta primea onoruri și funcții. Ceilalți erau pur și simplu executați.

La scurt timp după ce a fost numit împărat, Claudius și-a amintit de exilul nepoatei sale – surorile lui Caligula –, Agrip-pina și Iulia. Aceasta din urmă, foarte frumoasă, a stârnit gelozia Messalinei, cu atât mai mult cu cât Claudius părea să-i arate multă afecțiune.

Ea a inventat o stratagemă, acuzând-o de adulter cu Seneca, scriitor și filozof al școlii stoice, de o moralitate ireproșabilă, spre deosebire de viața desfrânată a Messalinei. Astfel, a condamnat-o pe Iulia să se întoarcă în exil, unde aceasta a murit de foame.

Apoi, a încercat să-l seducă pe soțul Iuliei. În zadar, mai ales că acesta era la curent cu urzelile Messalinei împotriva soției sale. Din răzbunare, împărăteasa a pus să fie otrăvit.

Oamenii care se puteau opune Messalinei erau însă prea speriați să o facă. Aceasta a devenit un adevărat monstru, o psihopată și chiar mai mult decât atât, o nimfomană.

Narcissus, unul dintre confidenții cei mai apropiați ai împăratului, își afirmă, de frică, loialitatea față de împărăteasă. Așa se explică intervenția sa în noul scenariu diabolic imaginat de Luciferul feminin.

Sinopsis: Lepida, mama Messalinei, a rămas văduvă. Messalina îi dă de înțeles soțului ei că Appius Silanus ar fi o partidă potrivită pentru mama ei. Prin urmare, Claudius îl cheamă pe comandantul Appius înapoi la Roma, unde acesta se căsătorește cu Lepida.

Care este, de fapt, scopul Messalinei? Să-l atragă pe viteazul comandant în patul său. Acesta însă refuză, din loialitate față de împărat. Messalina, mai mult decât dezamăgită, este furioasă, iar ideea de răzbunare pentru acest afront o bântuie. Cu ajutorul lui Narcissus, ea îi povestește soțului ei că a avut niște vise premonitории (Narcissus ar fi avut, chipurile, aceeași profetie), în care Appius avea un plan: să-l ucidă.

Claudius, care credea cu tărie în premoniția viselor, îl va executa pe Appius. Se pare că împăratul nu știa nimic despre situație, de vreme ce, la întoarcerea din Bretania, în anul 44 d.H., el își iubea la fel de mult soția. Pentru a-i dovedi dragostea, Claudius a obținut de la Senat permisiunea ca ea să poată conduce carul de ceremonie, o onoare interzisă până atunci femeilor.

În perioada 41-48 d.H., Messalina a fost călcâiul lui Ahile al domniei altfel respectabile a soțului ei. Claudius nu avea niciun motiv să se îndoiască de soția sa, din moment ce puterea ei depindea în totalitate de poziția lui. Dar, când privirile împărătesei s-au îndreptat spre un eventual viitor soț și împărat, prăbușirea ei a fost programată.

La scurtă vreme după întoarcerea împăratului din Britania, Messalina a auzit că un consul tânăr, numit Caius Silius, era cel mai chipeș bărbat din Roma. Messalina s-a îndrăgostit de el de la prima vedere. S-a folosit de toate trucurile posibile pentru ca acesta să se despartă de soția lui și, în cele din urmă, a reușit să-l seducă. Apoi, a pus la cale un plan scandalos pentru a se căsători cu el. Iată ce spunea istoricul Tacit: „Voia neapărat să fie soția lui pentru că era scandalos și pentru că unei persoane aflate în căutare de senzațional aceasta avea să îi aducă multă satisfacție”.

Deși ideea poate părea grotescă, este posibil ca această nebunie să fi fost calculată. Faptul că mulți dintre cei care îi erau loiali Messalinei susțineau această căsătorie se datorează interesului lor politic. Caius Silius provenea dintr-o familie respectabilă, se bucura de sprijin din partea gărzii pretoriene și era foarte apreciat de popor. Dacă s-ar putea căsători cu Messalina și dacă ar pune mâna pe tron, ea și copiii ei ar fi la adăpost de conspirațiile altor pretendenți. Probabil că amanții ei plănuiseră să-l instaleze pe tron pe tânărul Britannicus și să domnească împreună, ca regenți. Asasinarea lui Claudius era acum o posibilitate, datorată parțial intrigilor soției sale. Era clar, totodată, că Messalina, fără a fi principalul instigator, făcea parte din complot. În timp ce Claudius vizita portul Ostia, Messalina a trecut la fapte. Ea s-a „căsătorit” cu Silius în cadrul unei ceremonii publice grandioase, urmate de un mare banchet. Potrivit lui Tacit, vinul curgea în valuri, iar Messalina îi purta pe oaspeți într-un dans sălbatic. Alături de ea se afla Silius, care avea pe cap o coroană de iederă.

În toiul ceremoniei, unul dintre foștii amanți ai Messalinei s-a urcat într-un copac. Invitații l-au întrebat, distrați, ce vede. Răspunsul lui i-a șocat pe toți: „Un uragan venit din Ostia”, un nor de praf care anunța întoarcerea lui Claudius și a escortei sale. Oaspeții, îngroziți, au fugit de la petrecere. Narcissus, fostul complice al Messalinei, se temea ca împărăteasa și Silius să nu preia puterea și mersese la Ostia pentru a-l avertiza pe Claudius în legătură cu evenimentele din Roma. În timp ce escorta se apropia, Messalina se îndrepta spre ea pe jos. Locuitorii Romei, obișnuiți să o vadă pe împărăteasă trecând în mare goană în carul ei regesc, au fost foarte uimiți să o vadă acum stând în picioare, în mijlocul drumului. În timp ce carul gonia spre ea, Claudius aproape că s-a oprit, însă Narcissus i-a amintit de trădarea ei, iar Claudius, spre consternarea Messalinei, și-a continuat drumul.

Conștient de faptul că împăratul își putea schimba părerea în orice moment, Narcissus i-a arătat comorile imperiale pe care Messalina și le însușise și i le oferise lui Silius. Având de acum această dovadă, Claudius nu mai putea ignora lucrurile. A semnat de îndată sentința de moarte pentru Silius, Mnester și toți complicii Messalinei. Se spune că, într-o ultimă încercare de a evita executarea, Mnester i-ar fi arătat lui Claudius spatele brăzdat de unghiile Messalinei, susținând că aceasta îl obligase să se culce cu ea. Dar nimic nu l-a făcut pe Claudius să se răzgândească, nici măcar replicile disperate ale unui actor aflat în rolul vieții sale.

Chiar și în această situație, Messalina, deși furioasă, nu și-a pierdut speranța. Mama ei știa însă că totul era pierdut și, de aceea, a sfătuit-o pe fiica ei să se sinucidă. Messalina a refuzat, fiind sigură că o discuție cu Claudius va fi fost de ajuns pentru ca acesta să o ierte. Determinarea împăratului începea, ce-i drept, să scadă, însă Narcissus, observând acest lucru, a dat ordinul ca Messalina să fie executată.

Soldații au găsit-o pe Messalina în grădinile din Lucullus, întinsă pe jos și căzută pradă isteriei. Au insultat-o și i-au vorbit ca unei simple sclave. Messalina și-a dat seama că totul se terminase și că poate ar fi preferabil să moară cu demnitate. Își ținea cuțitul la gât, dar, negăsind curajul de a-și pune singură capăt zilelor, gărzile au decapitat-o pe loc. Când Claudius a aflat de moartea soției sale, el nu a întrebat cum a murit, ci doar a cerut un alt pahar cu vin.

Este greu de spus dacă Messalina era o femeie foarte pricepută la politică, o cvasi-psihopată sau o victimă a propriilor excese și slăbiciuni. Indiferent de motivele pe care le-a avut, într-o epocă în care desfrânarea, incestul, crima, dezmățul, nebunia și corupția erau omniprezente, Messalina a fost una dintre cele mai rele femei din istorie. Notorietatea ei rămâne legendară, iar numele său este sinonim cu eterna seducătoare.